

Begin again

นางสาวสุรียรัตน์ ชูวงษ์

หอผู้ป่วยพิเศษ 81 งานการพยาบาลผู้ป่วยใน ฝ่ายการพยาบาล อาคารสมเด็จพระเทพรัตน

“หนูอยากอยู่แผนกอะไรคะ” เสียงพี่พยาบาลตรงหน้าถามฉันพร้อมกับรอยยิ้มเล็กๆ มุมปาก เหตุการณ์ในวันนั้น แม้มันจะผ่านมา นานกว่า 7 ปี แต่มันยังฉายชัดในความทรงจำและความรู้สึกของฉันอย่างชัดเจน แม้บรรยากาศในการสัมภาษณ์ก่อนเข้าทำงานในวันนั้น จะไม่ได้กดดัน ค่อนข้างจะเป็นกันเองและอบอุ่นด้วยซ้ำ แต่สำหรับฉันค่อนข้างตื่นเต้นและตึงเครียด และความตื่นเต้นั้นมันคงแสดงออกอยู่ในท่าทีของฉันแบบชัดเจน จนพี่พยาบาลตรงหน้าพยายามบอกให้ฉันผ่อนคลาย แต่สิ่งที่ฉันกำลังตอบนั้นมันมีผลต่อชีวิตการทำงานในระยะยาวของฉันแน่นอน ฉันตัดสินใจเลือกแผนก ‘หอผู้ป่วยศัลยกรรมพิเศษ’ อย่างน้อยถ้าเลือกได้ในการเริ่มต้นชีวิตการทำงาน ฉันก็ขอเลือกในสิ่งที่ตัวเองชอบ อาจเป็นเพราะในตอนเรียนประสบการณ์ในการฝึกวอร์ดอายุรกรรมของฉันไม่เท่าไร ทำให้ฉันรู้สึกอคติกับคำว่าแผนกอายุรกรรมไปเลย

และฉันก็ได้เริ่มทำงานในแผนกที่เลือกด้วยตัวเอง จากพยาบาลจบใหม่ในวันนั้น ได้ฝึกฝนประสบการณ์จนเป็นพยาบาลศัลยกรรมเต็มตัว แม้ระหว่างทางจะมีเพื่อนร่วมงานหลายคน ได้ย้ายหน่วยงาน หรือย้ายโรงพยาบาลไป ด้วยสาเหตุและความจำเป็นที่แตกต่างกัน ทุกครั้งที่มีการโยกย้าย ฉันจะรู้สึกใจหาย เสียใจ แต่ก็ยินดีกับทางที่เพื่อนทุกคนได้เลือก เป็นกำลังใจให้เพื่อนปรับตัวกับที่ใหม่ๆอย่างมีความสุข จนกระทั่งการเปลี่ยนแปลงนั้นได้เกิดขึ้นกับตัวฉันเอง

ฉันยอมรับว่าตัวเองเป็นคนไม่ชอบการเปลี่ยนแปลงอะไรในชีวิตมากนัก อาจเพราะการปรับตัวให้เข้ากับคนอื่น หรือที่อื่นๆ ไม่ใช่เรื่องที่ย่างสำหรับฉัน แม้ภายนอกฉันดูเป็นคนร่าเริง พุดคุยเก่ง หลายคนมองว่าฉันคงเป็นคนที่เข้ากับคนอื่นได้ง่าย แต่จริงๆ แล้ว การเปลี่ยนแปลงมันทำให้ฉันเกิดความเครียดเสมอ โดยเฉพาะในครั้งนี้ ฉันต้องย้ายหน่วยงาน ไปหอผู้ป่วยพิเศษอายุรกรรม มันทำให้ฉันรู้สึกท้อและสับสน จนถึงขั้นมองหาทางเลือกในการย้ายโรงพยาบาล อย่างน้อยถ้าต้องย้ายจริงๆ ฉันขอเลือกทำในงานที่ฉันถนัด ฉันยอมรับเลยว่า ในช่วงเวลาแห่งการผลัดเปลี่ยนและตัดสินใจนั้น ฉันอ่อนแอ เพราะบางทางอารมณ์และความรู้สึกเป็นอย่างมาก

และวันที่ฉันต้องเริ่มใหม่ กับหน่วยงานใหม่ก็มาถึง วันแรกทุกอย่างดูยาก และเป็นสิ่งที่ฉันไม่คุ้นเคย ฉันรู้สึกเหมือนย้อนกลับไปเป็นพยาบาลจบใหม่เมื่อ 7 ปีที่แล้ว แต่ต่างกันตรงที่ ในวันนี้ฉันไม่รู้สึกตื่นเต้น กระตือรือร้นที่จะเรียนรู้ อาจเป็นเพราะฉันไม่ได้เป็นแก้วน้ำที่ว่างแบบเมื่อก่อนอีกแล้ว ตอนนี้ฉันเหมือนมีน้ำ สีแดงเต็มมาอยู่กว่าครึ่งแก้ว และกำลังเปิดรับน้ำอีกสีที่ไม่คุ้นเคย มันเป็นสิ่งแปลกใหม่ที่เติมเข้ามา และฉันยังไม่สามารถจัดการแยกทุกอย่างออกให้มันเป็นระบบได้ จากที่ฉันควรจะกระตือรือร้นที่จะเรียนรู้และเปิดรับสิ่งใหม่ มันกลายเป็นความรู้สึกตึงเครียดเข้ามาแทนที่ กลัวความผิดพลาด กลัวเป็นภาระให้หน่วยงาน ในช่วงนั้นฉันรู้สึกเหมือนเด็กนักเรียนที่ไม่อยากตื่นขึ้นมาเพื่อไปโรงเรียน แต่ในชีวิตการทำงาน ฉันไม่สามารถร้องไห้เอง และหาข้ออ้างเพื่อขาดงานได้ ฉันทำได้เพียงพยายามปรับตัวเพื่อให้ตัวเองเป็นแก้วน้ำที่สามารถรับน้ำสีใหม่ไปได้มากที่สุด

แต่ฉันอาจเป็นคนโชคดี ที่หน่วยงานใหม่ให้การต้อนรับเป็นอย่างดี ทุกคนเข้าใจและคอยสอนฉันตลอด หัวหน้างานคนใหม่ของฉัน คอยถามไถ่ฉันตลอด ทั้งเรื่องการทำงาน และเรื่องปรับตัว สอนให้ฉันเข้าใจเรื่องการทำงานที่แตกต่างกันของสองหน่วยงาน จนฉันสามารถทำงานในหอผู้ป่วยอายุรกรรมได้ เมื่อสัดส่วนของความเครียดลดลง สัดส่วนของความสุขเพิ่มมากขึ้น ฉันเริ่มกลับมาเป็นคนที่กระตือรือร้นที่อยากเรียนรู้ ได้เป็นตัวเองมากขึ้น วันนี้ฉันไม่ใช่เด็กคนเดิมที่ไม่อยากตื่นมาทำงานแล้ว ฉันเริ่มสนิทกับเพื่อนร่วมงานมากขึ้น ทุกครั้งที่เราทำงานด้วยกัน หัวเราะด้วยกัน เหนื่อยด้วยกัน ทุกครั้งที่ฉันได้มองหน้าทุกคน ฉันกล่าวขอบคุณพวกเขาหลายครั้งในใจ ที่ทำให้ฉันผ่านช่วงเวลา ก้าวผ่านการเปลี่ยนแปลงที่ใหญ่สำหรับฉัน เพราะทุกคนทำให้มันง่ายขึ้น ฉันขอบคุณตัวเองในวันนั้นที่ฉันเลือกที่จะลองเริ่มต้นใหม่กับที่นี่ ขอขอบคุณที่ยอมให้ตัวเองเริ่มต้นใหม่อีกครั้ง และทำมันจนสำเร็จ และได้รู้ว่าจริงๆแล้ว แผนกอายุรกรรมมันไม่ได้แย่อย่างที่เคยคิดไว้เมื่อ 7 ปีที่แล้วเลย